

Всичко, което дохожда следъ това, сгжс-
тява още повече тжгата на Ралица: и от-
белязаното отъ поета (съ такава правдивостъ)
чуждо участие и съчувствие:

Погаткаха „ка' би“ и „кой ще бжде“,
па скоро и забравиха,

и голѣмата скръбъ на майката, която не пона-
ся загубата:

При синовъ гробъ отвори се и майчинъ —
единъ до другъ тѣ легнаха въ земята —
и на сърдцето Ралици.

Но въ този моментъ, на пълна безна-
дежностъ свѣтва новъ радостенъ зракъ:

Есеньта доби тя
момчана рожба — радостна сълза
въ пороя на скръбнитѣ ѝ падна . . .
Но въ ваклитѣ очи на своята рожба,
когато се тя вгледа и познай
въ тѣхъ Ива, до сърдце си го притисне,
и пакъ оная хубава усмивка
на устнитѣ ѝ цѣфва, отъ живота
ненадломена — съ несломено сърдце.

Тази усмивка говори повече отъ всичко
друго: тя не е само изразъ на съпружеска
обичъ и вѣрностъ; а и на нѣщо по-силно — на
една несъкрушима вѣра, изживѣла и преодо-
лѣла много страдания. — Вѣрата на българ-
ската майка.

БОЙКО. Духовна сестра на Ралица е Райка
отъ „Бойко“ — единъ отъ най-прекраснитѣ образи
въ нашата поезия — съ дълбока национална
сжщностъ: въ нейното мъченическо страдание,
търпение и примирение съ сждбата виждаме
типичнитѣ качества на нашето племе.